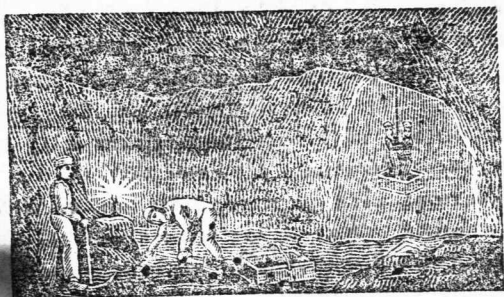

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΥΗΔΙΑΝ.

ΜΙΑΝ ἡμέραν μακρὰν τῆς Στοκόλμης εὐρίσκεται ἡ Οὐφαλία, μητρόπολις ἄλλοτε τοῦ βασιλείου, κειμένη εἰς εὐφορὸν πεδιδά, διαιρουμένη δὲ ἀπὸ ποτάμιον εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔχουσα ὁρδογωνίως κομμένας ὄλας τὰς ὁδοὺς, εἰς δὲ τὸ κέντρον μεγαλὴν πλατεῖαν. Ὀλίγαι τινὲς οἰκίαι φαίνονται λιθόκτιστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ ὅλαι κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλα μόνον, καὶ βαφονται ἐξωτερικῶς μὲ κόκκινον χρῶμα.

Εἰς τὴν μεγαλὴν πλατεῖαν εὐρίσκεται ἡ πρώτη ἐκκλησία, Γοτθικὴ οἰκοδομή, ἔργον Γαλλοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τοῦ εἰς Παρισίους ναοῦ τῆς Παναγίας (Notre Dame). Ἐκεῖ εἰς μικρὸν παρεκκλήσιον ἀπὸ μάρμαρον μὲ τέσσαρας πυραμίδας εἰς τὰς γωνίας φαίνεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Γουσταβου Βαζα, τὸν ὁποῖον σέβονται κατ' ἐξοχὴν οἱ Σουηδοί· ἐπεὶ δὲ γεννηθεὶς ἀπλὸς καὶ δυστυχὴς πολίτης ἤλευθέρωσε τοὺς συμπατριώτας του ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ξενοκρατίας, καὶ ἐστερέωσε τὴν διαδοχικὴν μοναρχίαν, τῆς ὁποίας ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ κατέστησεν αὐτὸν ἀρχηγόν.

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Οὐφαλίας εἶναι ἡ πρώτη ὁδοῦ καὶ τὸ καύχημα τῆς πόλεως ταύτης, ἐπεὶ δὲ ἐκεῖθεν προῆλθον διασημώτατοι κατὰ τὴν σοφίαν ἄνδρες, μεταξὺ δὲ τούτων καλίστα ὁ Δινναῖος, ὅστις, πτωχὸς τὸσον κατ' ἀρχάς, ὥστε ἐδανείζετο πρὸς χρῆσιν τὰ παλαιὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ὑποδήματα, κατήντησε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς νὰ διορισθῇ καὶ διδάσκαλος τῆς βοτανικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον αὐτὸ, καὶ διευθυντὴς τοῦ βοτανικοῦ κήπου.

Πλησίον τῆς Οὐφαλίας εὐρίσκονται περίφημα τινὰ σιδηρὰ μεταλλεῖα, ὅθεν ἐκφέρεται ὁ πρὸς κατασκευὴν χάλυβος ἀναγκαῖος σίδηρος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, καὶ ἄλλοι. Εἰς τὰ βαθέστατα ταῦτα ὑπόγεια καταβαίνουν οἱ ἄνθρωποι κρεμασμένοι εἰς μικρὸν κάδδον τρεῖς τέσσαρες ὁμοῦ. Πολλὰκις ἐτρόμαξα, ὅτε τὸ φορεῖον τοῦτο ἐκτύπα ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὴν κατάβασιν· ἀλλ' ὁ φόβος μου κατήντησε καλίστα ἀνυπερβλήτος, ὅτε ἐξαίρνης ἐσάλειψε σχεδὸν ὅλον τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον ἀπὸ τὸν χρότον καὶ τὴν βίαν τῆς πυροκόνεως, τὴν ὁποίαν ἀνάπτοντες σχίζουσι τοὺς βράχους καὶ θραύουσι τὰς πέτρας, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ

σιδηροῦχον ὄρυκτον, τὸ ὁποῖον ἔπειτα συντρίβοντες καὶ καίοντες μὲ ἀνδρακάς ἀναλύνουσι δις καὶ τρίς, ἕως οὗ σχηματίσωσι τὰ μεγάλα ἐκεῖνα στενὰ καὶ μακρὰ ἐλάσματα, τὰ εἰς ὅλους γνωστά.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐθαύμασα ἐξαίρετως τὴν πρόνοιαν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐπεὶ δὲ ἐγέμισε τὸν μεταλλικὸν τοῦτον τόπον ἀπὸ διεξοδικὰ δαση, τῶν ὁποίων τὰ ξύλα εἶναι τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν μεταλλουργίαν.

Τὸ πλεονέκτημα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Κόρσικαν· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ἔχει πολὺ ευκολωτέραν ἄλλην ἔλκην, τοὺς γαϊάνδρακας.

Πλησίον τῆς πόλεως Φαλοῦμ εἶδον ἄλλα μεταλλεῖα χαλκοῦ· ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος καταβαίνει πεζός· ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις τοῦ τόπου ἐσυγχώρησε νὰ κόψωσιν εἰς τὸν βράχον βαθμίδας ἀλλεπαλλήλους, ὡς κλίμακος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὸ βάθος.

Ὁ χρυσὸς, ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκὸς, καὶ ὁ σίδηρος, κατήντησαν πολῦτιμα καὶ ἀναπόφευκτα μέταλλα εἰς τὴν παρούσαν κοινωνίαν· ἀλλὰ δὲν δύναται ἄνθρωπος νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ἐνδυμηθῇ χωρὶς φρίκην τοὺς κινδύνους, τοὺς ὑποὺς ὑποφέρουσιν οἱ μεταλλευταί, θαμμένοι ζωντανοὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἐκείνους τάφους, ἐργαζόμενοι ἡμίγυμνοι, καὶ τόσον ὠχροὶ καὶ ἀκαθαρτοὶ, ὥστε μόλις διακρίνονται.

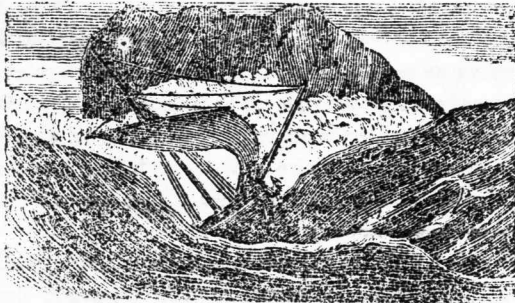
Ἀναχωροῦντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Χριστιανίαν, καθέδραν τῆς Νορβηγίας, ὑπεφέραμεν τόσῃ ψύχραν, ὥστε ἡ πνοὴ ἡμῶν μετεβάλλετο εἰς κρύσταλλον. Ἐπεράσαμεν πολλὰς λίμνας, αἱ ὁποῖαι ὅλαι ἦσαν περικυκλωμέναι ἀπὸ καταπυκνα δαση, τῶν ὁποίων τὰ δένδρα ἐλαμπον τὴν νύκτα ὡς ἀδάμαντες διὰ τὴν παχυνν, ἡ ὁποία τὰ ἐσκέπαζεν· ὠδηγοῦμεθα δὲ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ βόρειον σέλας, λαμπρότατον φῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα, τοῦ ὑποῖου αἱ ποικιλόχροιοι ἀκτῖνες σκορπιζόμεναι ἀπετέλουν τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῆς φύσεως θέαμα.

Ἡ Χριστιανία εἶναι ὡραία πόλις, ἔχει ευθείας καὶ πλατείας ὁδοὺς, καλοκτίστους δὲ οἰκίας. Οἱ χωρικοὶ τῆς Νορβηγίας εἶναι εὐτυχέστεροι παρὰ τοὺς Σουηδοὺς καὶ τοὺς Δάνους, ὡς ἔχοντες πολλὰ ἐλευθερίας, πρόνομια, δύναμις τοῦ κώδικος τῶν νόμων, τὸν ὁποῖον ἐθέσπισεν ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς πῆμπος.

Τρέφονται δὲ μὲ μεγάλα ὀψάρια καὶ σπανίως μὲ ἀλμυρὸν κρίας. Διὰ τὴν ἔλλειψιν ἡ σπανιότητα τοῦ χόρτου, ἕως καὶ τὰ βοσκήματα τρέφονται ἐκεῖ μὲ ταριχευτὰ ὀψάρια. Μὴ ἔχοντες ἀρκετὸν σῖτον, μεταφέρουσιν αὐτὸν μακρόθεν δίδοντες εἰς ἀνταλλάγμα σίδηρον, χαλκόν, καὶ οἰκοδομικὴν ἢ ναυπηγήσιμον ξυλείαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων ἐδωδῶν οἱ χωρικοὶ ζητοῦσι μὲ μεγάλους κινδύνους τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ὡὰ των εἰς αὐτὰς τὰς φωλεάς, πηγμένας ἐπάνω ἀπακρήμων καὶ υπερυψηλῶν βράχων, ὅθεν πίπτουσι πολλαὶς νεκροί.

Εἰς τὴν ὁδοπορίαν ταύτην ἐθαύμασα βλέπων ὡς πρᾶγμα παράδοξον λευκοὺς λαγωούς· ἀλλ' ἔμαθον ἔπειτα ὅτι αἱ ἄρκτοι, αἱ ἀλώπεκες, καὶ αἱ πέρδικες αὐταὶ

τοῦτο τὸ χρέμα λαμβάνουσι τὸν χειμῶνα, ὥστε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς χιόνος ἀποφεύγουσι τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν.—ΑΝΘΟΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας φημίζονται διὰ δίνην, ἡ Σαλασσοστρόβιλον τρομερώτατον, ὅστις σύρει ἐντὸς ἑαυτοῦ πλοῖα, ἕως δὲ καὶ κήτη, μίλια εἰσέτι ἀπέχοντα.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΒΟΟΣ.—Εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν ὁ βοὸς θριαμβεῖ τέλεια. Ἡ νόησις αὐτοῦ φαίνεται ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἵππου, μόλις δὲ κατωτέρα τῆς τοῦ κυνός. Οἱ Ὀττεντότοι ἔχουν τοὺς βέας οἰκιακοὺς, καὶ συντρέφουσιν πάσης ἡδονῆς καὶ παντὸς κόπου τῶν εἰς δὲ τοὺς Κάφφρας χρησιμεύουν ὡς ὑπερασπισταὶ καὶ δοῦλοι, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ποίμνια τῶν, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐχθρῶν. Ἐνῶ τὰ πρόβατα βέσκουν, ὁ πιστὸς βοὸς στέκει πλησίον αὐτῶν συμβοσκόμενος· προσεκτικὸς ὅμως εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του, μὲ τὸ παραμικρὸν νεύσιμον, περιτρέχει τὸν ἀγρὸν, βιάζει ὀπίσω τὰ πλανώμενα πρόβατα, καὶ δὲν δαίχνει ἔλεος εἰς ληστὰς ἢ καὶ ἀπλοὺς ξένους. Ἀλλ' οἱ βόες οὗτοι διδάσκονται νὰ πολεμῶσιν ὄχι μόνον τοὺς τὰ ποίμνια λαφυραγωγούντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους. Πᾶν στροπεύμα Ὀττεντότων προμηθεύεται ἀπὸ ἀγέλην βοῶν, οἵτινες, ἐξαπολύμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀνατρέπουσιν ὅτι καὶ ἂν ἤθελε τοὺς ἀπαντήσιν, καταβολλὸν μὲ τὰ κέρατα, καὶ καταπατοῦν μὲ τοὺς πόδας, ποντα ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, καὶ οὕτω πολλὰκις κερδαίνουν νίκην εὐκολὸν διὰ τοὺς κυρίους τῶν, πρὶν ἐκεῖνοι ἀρχίσωσι καὶ τὴν μάχην.

ΩΑ Εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐγῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸ 1813, ἦτον 1,754,140. Μεταξὺ τοῦ 1816 καὶ 1822 ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,733,000 εἰς 55,717,500· τὸ δὲ 1834 ὁ ἀριθμὸς εἶχεν αὐξήσῃν εἰς 90,441,600. Τὸ 1835, 76,190,120 ἀπεσταλθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 60,800 εἰς τὸ Βέλγιον, 49,696 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 42,960 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 34,800 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ 306,304 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Τῶν ἐξαχθέντων κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ τιμὴ ὁλόκληρος ἐσυμποσῶτο εἰς 3,829,284 φράγκα. Ἡ ἐν Παρισίοις ἀνάλωσις λογαριάζεται ὡς 1158 αὐγὰ τὸν ἄνθρωπον, ἢτοι 101,152,400. Ἡ δὲ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γαλλίας

ἀνάλωσις πρέπει νὰ λογαριασθῇ ὡς διπλασία ταύτης δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη προσφάγιον ἀπὸ αὐγὰ καὶ γαλα κατεσκευασμένον εἶναι τροφὴ συνηθεστάτη. Τὰ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον ἀναλισκόμενα αὐγὰ, περικλειομένης καὶ τῆς πρωτευούσης, ἀναβαίνουν εἰς 7,231,160,000· πρόσθετες εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τὰ ἐξαχθέντα καὶ τὰ διὰ μεταγόννησιν ἀπαιτούμενα, καὶ ἀκολουθεῖ ὅτι 7,380,925,000 αὐγὰ ἐγεννήθησαν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1835.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΣ,

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ τῶν ἀδελῶν ἐκείνων, ὅσοι πόσχουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν ταύτην νόσον, γνωστὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀῶβα, κινεῖ πάντα εὐαίσθητον εἰς οἶκτον. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον ὑπόκεινται εἰς δριμεῖς πόνους, ἐνῶ τὸ σῶμα βασανίζεται καὶ ἀποθνήσκει βαθμῆδόν, ἀλλὰ καταδικάζονται προσέτι μὲ ἀδυμίαν ψυχῆς νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν ἐλπίδα θεραπείας ἐκ μέρους τῶν ἱατρῶν, καὶ νὰ στερηθῶσιν ἐνταυτῷ τὴν περίθαλψιν καὶ σχέσιν τῶν φιλητῶν συγγενῶν τῶν. Ὅθεν πρὸς τοὺς φιλανθρώπους ἀναγνώστας δὲν χρειάζομαι ἀπολογίαν εἰς τὴν παρούσαν σύντομον ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης νόσου, καὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐφάνησαν χρήσιμα εἰς τὴν θεραπείαν, ἢ τουλάχιστον ἐλάφρυσιν τῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἱατροὺς τὴν ὠνόμασαν **Λεοντίασιν** διὰ τὴν ὑποδετομένην ὁμοιότητα μὲ τὸν λέοντα εἰς τὸ ἐξηγερμένον βλέμμα, ῥυτιδωμένον πρόσωπον, συνηρεφῆ ὀφρύδια, καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τοῦ λωβού. Ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ὠνομασθῇ **Ἑλεφαντίασις** τῶν **Γραικῶν** διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος ἐξομοιουμένου μὲ τὸ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πρὸς διάκρισιν ὁμοίας τινὸς νόσου μεταξὺ τῶν **Αράβων**. Ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις καὶ διαφθορά τῶν δακτύλων καὶ τῆς ῥινός, ἀποτελέσματα θλιβερά τῆς ἰδίας νόσου, δικαιόουν τὴν ἐπωνυμίαν **Αῶβα**.

Ἡ νόσος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα συμπτώματα. Κατ' ἀρχὰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἐξογκόνονται συγχρόνως, ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἀπὸ φλόγωσιν ἐρυσιπελατώδη. Τὸ φύσκωμα μετ' ὀλίγον μετριάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐντὸς τοῦ δέρματος φύματα εἰς εἶδος ῥόζων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀμαλὰ (πλακωτά), καὶ αὐξάνουν βαθμῆδόν κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ ἡμισυν ἐρέβινθον ἕως τὸ ἡμισυν ἐνὸς καρδίου. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ ἄνωθεν ὡς καὶ τὸ πρὶν αὐτὰν δερμα μεταβάλλει τὸ φυσικόν του χρέμα εἰς βαθὺ κόκκινον, ἢ στυλπνὸν ὑπόχαλκον, γίνεται τραχὺ καὶ ῥυτιδωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ναρκύνεται ἡ χανει τὴν συνήθη αὐτοῦ αἰσθαντικότητα, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν ὁ πάσχων δὲν δοκιμάζει πόνον, ὥστερον ὅμως μερικὰ ἀπὸ τὰ φύματα καταντοῦν εἰς ὀδυνηρὰ ἔλκη, τὰ ὁποῖα θεραπευόμενα ἀφίνουν κακο-